

Az ítéltábla a pártfogó ügyvéd által képviselt felperesnek az OBH Jogi Képviselési Osztály által képviselt alperes ellen bírósági jogkörben okozott kár megfizetése iránt indított perében, a kijelölés alapján eljáró Székesfehérvári Törvényszék 2017. május 3. napján kelt 27.P.20.025/2017/4. számú ítéletével szemben, a felperes által 5 és 8. sorszám alatt benyújtott fellebbezése folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 3.000,- (Háromezer) Ft másodfokú perkoltséget.

Megállapítja, hogy a pártfogó ügyvéd munkadíja 100 %-ban a felperes terhére esik.

A másodfokú eljárás során felmerült feljegyzett 640.000,-(Hatszáznegyvenezer) Ft fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A felperes 2016. november 10. napján keresetlevelet terjesztett elő az alperessel szemben 8.000.000,-Ft kártérítés megfizetése iránt a személyhez fűződő jogai megsértése miatt a Pest Központi Kerületi Bíróság 2011. 01.17. napján 11 órakor megtartott tárgyaláson történt megalázó bánásmódra hivatkozással.

A keresetlevélben előadta, hogy : az eljáró bíró viselkedésére, a jogait sértő tárgyalási cselekményre vonatkozó panaszát 2011.01.19-én közölte a alperes neve elnökével. Az elnökhelyettesről érkezett válasz szerint a panasz orvoslását - figyelemmel az elsőfokú ítélet meghozatalára - a másodfokú eljárásban kérheti. A másodfokú bíróság a panasz ellenére az elsőfokú ítéletet helybenhagyta és ismételten eljárási illeték fizetésére kötelezte őt.

Mivel a bírósági szolgáltatás minősége továbbra sem hagyta nyugodni, ezért a kifogásolt tényeket ajánlott levélben 2011. 12. 12-én közölte az érintett bírónővel, aki arra nem reagált. Ezt követően 2012.07.26. napján a tényeket ismételten feltárva panasszal élt a alperes neve elnökénél. Az érdeksérelem orvoslása érdekében a sérelemmel érintett peres eljárásban történt jogsértés megállapítását és a terhére rótt illetékfizetési kötelezettség mellőzését, vagy a kivetés felfüggesztését kérte.

A törvényszék kollégiumvezetője válaszlevelében arról tájékoztatta, hogy a sérelmével érintett alapeljárás jogerősen befejeződött. Az ítélet felülvizsgálatára az illetékfizetési kötelezettség befolyásolására, annak megváltoztatására a törvényszéknek nincs hatásköre.

A felperes a 2016.05.16-án kelt levelében felszólította a alperes neve elnökét, hogy az őt ért súlyos trauma ellentételezéseként 8.000.000,-Ft sérelemdíjat és annak visszamenőleges kamatait fizesse meg számára a alperes neve. Utalt arra, hogy az 5 éves elévülési időt 2012.07.27-től, a panasz módosításának időpontjától veszi figyelembe. Ezen előzmények után került sor a keresetlevél benyújtására.

Az alperes az elévülésre hivatkozással a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletével a felperes keresetét - elévülés okán - elutasította.

Az ítélet indokolásában rögzített tényállás alapján megállapította, hogy a perbeli esetben az 1959. évi IV. törvény rendelkezései irányadóak. A Ptk.326. § (1) bekezdés szerint az elévülés akkor kezdődik, amikor a követelés esedékessé válik.

A felperesi érdeksérelem kezdő napja a 2011.01.17. napján megtartott tárgyalás napja.

Utalt arra, hogy a régi Ptk.327.§ (1) bekezdés szerint a követelés teljesítésére irányuló írásbeli felszólítás, a követelés bírósági úton való érvényesítése, továbbá megegyezéssel való módosítása - ideértve az egyezséget is - végül a tartozásnak a kötelezett részéről való elismerése megszakítja az elévülést.

A törvényszék álláspontja szerint az elévülés megszakadására a 2012. július 22. napján a alperes neve elnökéhez benyújtott panasz beadvány nem nyújt alapot, mert ezen beadványban a felperes azt fogalmazta meg, hogy az elsőfokú bíróság szolgáltatását elégtelennek tartja, ezért azt kéri, hogy a peres eljárás illetékét ne kelljen megfizetnie.

Kártérítési igényt első ízben csak a 2016. május 16-án kelt levelében fogalmazott meg az alperes irányában. Ezen időpontban azonban az elévülés már bekövetkezett.

Az elsőfokú ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést. Az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását kérte.

Álláspontja szerint a törvényszék tévesen állapította meg, hogy a követelés elévült. Elsődlegesen arra hivatkozott, hogy 2012. július 22-én jelezte a bíróságnak a sérelmet és kérte az illetékfizetés mellőzését.

Másodlagosan előadta, hogy a tárgyaláson történt, őt ért sérelmek olyan súlyosak voltak, amelyek még most sem hagyják nyugodni. Ezért a régi Ptk.326.§ (2) bekezdése szerinti menthető okból előállt késedelem a követelés érvényesíthetőségét a mai napig lehetővé teszi. Az alperes ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperes perköltségben marasztalását kérte az ítélet alapos indokai alapján.

Az ítélet tábla a fellebbezést a Pp. 256/A.§ (1) bekezdés f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el, és azt az alábbiak szerint alaptalannak ítélte.

Az elsőfokú bíróság a perben megalapozott tényállást állapított meg, az ebből levont következtetése és érdemi döntése is helytálló. Az ítéletábra a fellebbezési érvelésre figyelemmel az alábbiakat emeli ki.

A Ptk.324.§./1/ bekezdése szerint, ha a jogszabály másként nem rendelkezik a követelések 5 év alatt évülnek el.

Az elévülés a régi Ptk.326.§ (1) bekezdés szerint akkor kezdődik, amikor a követelés esedékessé válik, azaz amikor megnyílik a bíróság előtti igényérvényesítés lehetősége. Az esedékesség gyakorlatilag azonos a lejáratával. A lejárat pedig az az idő, amikor a kötelezett teljesítésre köteles, illetőleg amikor a jogosult a teljesítést köteles elfogadni.

A Ptk.327.§. /1/ bekezdése értelmében a követelés teljesítésére irányuló írásbeli felszólítás, a követelés bírósági úton való érvényesítése, továbbá megegyezéssel való módosítása - ideértve az egyezséget is - végül a tartozásnak a kötelezett részéről való elismerése megszakítja az elévülést.

A teljesítésre irányuló írásbeli felszólítás tartalmi feltételeiről a törvény nem rendelkezik. A bírói gyakorlat e körben az elévülés megszakadását kiváltó hatást az olyan felszólítás esetén ismeri el, amely tartalmazza azokat az adatokat, amelyek alapján a kötelezett a vele szemben támasztott követelést kétségtelenül azonosítani tudja.

Megfelelőnek kell tekinteni a felszólítást nem csak akkor, ha abból az érvényesített követelés határozottan és egyértelműen (jogcím és összeg, vagy egyebek szerint szabatosan megjelölve) kitűnik, hanem abban az esetben is, ha a felszólítás ilyen részletes adatokat nem tartalmaz ugyan, de a közölt adatok alapján a kötelezett meg tudja állapítani, hogy milyen jogviszonyból, illetve tényállásból származó követelésről van szó.

Ezért a követelés elévülésének megszakadásához elegendő, ha a felszólítás olyan adatokat tartalmaz, amelyek alapján a kötelezett a vele szemben támasztott követelést azonosítani tudja.

A felperes a 2012.07.22. napján benyújtott panaszában a sérelme alapjául szolgáló tényállást közölte. A bírósági szolgáltatás színvonalának kompenzálásaként azonban azt kérte, hogy az alapügyben pervesztes félként a terhére rótt eljárási illetékeket engedje el a törvényszék.

Az illeték törlésére vonatkozó igény azonban, - melyre a felperes a fellebbezésében is hivatkozott, - nem minősíthető kártérítés fizetésére irányuló követelésnek, ez alapján az alperes a vele szemben támasztott jelen követelést azonosítani nem tudta.

A felperes a fellebbezésében másodlagosan arra is hivatkozott, hogy a 2011.01.17. napján megtartott tárgyalás során általa kényszerűen elviselt trauma olyan sérelmes volt számára, hogy az ott történtek még a mai napig sem hagyják őt nyugodni, a lelkiállapota a mai napig is felbolygatott állapotban van. Ezért álláspontja szerint a régi Ptk.326.§ (2) bekezdése alkalmazandó, mivel menthető okból nem tudta követelését az elévülési időn belül érvényesíteni.

Az elévülés nyugvásának megállapítására csak kivételesen, rendkívüli okok alapján van lehetőség. Menthethő oknak minősül, ha a károsult a károsodása bekövetkezéséről nem tud, illetőleg olyanok a körülmények, hogy nem is kell tudnia. A menthető érvényesítési késedelem kérdésében a bíróság mindig az adott eset összes körülményének mérlegelése alapján foglal állást (Kúria Pfv.III.20.7099/2012.)

A felperes ezen hivatkozása megalapozatlan. Önmagában ellentmondó, mert a felhozott tényállásra alapított panaszt már 2011. január 19-én megtette, majd a másodfokú eljárás során, és ezt követően is kérte az illetékfizetés alóli mentesítését.

A trauma tehát nem akadályozta az igényérvényesítésben, a kártérítés fizetésére irányuló követelést az elévülési időn belül bármikor érvényesíthette volna a bíróság előtt, illetve a kötelezettnek szóló megfelelő írásbeli felszólítással.

Mindezek alapján az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján a rendelkező rész szerint helybenhagyta.

A felperes pervesztes lett, ezért a Pp.78.§-a alapján az alperest illető másodfokú eljárásra vonatkozó perköltség megfizetésére köteles, melyet az ítéletábra a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3), (5) és (6) bekezdése alapján az ügyben kifejtett jogi képviselői tevékenységgel arányban, mérlegeléssel állapította meg, bruttó 3.000.- Ft-ban, arra is figyelemmel, hogy tárgyalás tartására nem került sor.

A pártfogó ügyvédi díj viselésére vonatkozó rendelkezés a Pp.87.§ (2) bekezdésén alapul. A felperes személyes illetékmentességre kiterjedő költségmentessége folytán a feljegyzett fellebbezési illetéket (640.000,-Ft-ot) a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14.§-a alapján az állam viseli.

Győr, 2017. december 7.

Dr. Világi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

Dr. Vass Mária sk.
előadó bíró

Dr. Mészáros Zsolt sk.
bíró

A kiadmány hitelül: kiadó